

Sesijas dokuments

B8-0886/2016

4.7.2016

REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

iesniegts, noslēdzot debates par Komisijas paziņojumu,

saskaņā ar Reglamenta 37. panta 3. punktu un Pamat nolīgumu par Eiropas Parlamenta un Komisijas attiecībām

par Komisijas 2017. gada darba programmas gatavošanu
(2016/2773(RSP))

João Pimenta Lopes, Tania González Peñas, Marina Albiol Guzmán, Javier Couso Permuy, Martina Anderson, Lynn Boylan, Matt Carthy, Liadh Ní Riada, Nikolaos Chountis, Paloma López Bermejo, Ángela Vallina, Takis Hadjigeorgiou, Rina Ronja Kari, Stelios Kouloglou, Merja Kyllönen, Maria Lidia Senra Rodríguez, Marisa Matias, Dimitrios Papadimoulis, Marie-Christine Vergiat, Fabio De Masi, Stefan Eck, Xabier Benito Ziluaga, Lola Sánchez Caldentey, Estefanía Torres Martínez, Miguel Urbán Crespo
GUE/NGL grupas vārdā

Eiropas Parlamenta rezolūcija par Komisijas 2017. gada darba programmas gatavošanu (2016/2773(RSP))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Pamatnolīgumu par Eiropas Parlamenta un Eiropas Komisijas attiecībām¹, jo īpaši tā IV pielikumu,
- ņemot vērā Reglamenta 37. panta 3. punktu,
- A. tā kā ES un tās dalībvalstis turpina cīnīties ar dziļāko ekonomisko un sociālo krīzi kopš Savienības dibināšanas; tā kā ES neoliberālā politika un ekonomikas pārvaldības sistēmas ietvaros ES uzspiestā uz taupību vērstā politika, kā tika sagaidīts, ir izraisījusi dalībvalstu iekšējās un savstarpējās sociālekonomiskās nevienlīdzības palielināšanos, pieaugot to cilvēku skaitam, kurus apdraud nabadzības un sociālās atstumtības risks (2015. gadā ES 28 dalībvalstīs — 24,4 %); tā kā darba tirgus deregulācija un regresīvas nodokļu sistēmas ir veicinājušas to, ka darba augļi nonāk nevis pie darba ņēmējiem, bet lielkapitālistiem, un vēl vairāk palielinājuši ienākuma un īpašuma plaisu;
- B. tā kā ekonomikas stagnācijas, augstā bezdarba, sociālo un darba tiesību līmeņa samazināšanās un arvien pieaugošās sociāli ekonomiskās nevienlīdzības dēļ ir nepieciešama būtiska politikas maiņa, aizstājot ES pašlaik īstenotos politikas virzienus ar tādiem, kas stiprina dalībvalstu centienus panākt ilgtspējīgu ekonomikas izaugsmi, pilnīgu nodarbinātību un apkarot nabadzību, sociālo atstumtību un ienākumu nevienlīdzību, proti, īstenojot pārdales politiku un veicot tādas publiskos ieguldījumus, kas rada darbvietas;
- C. tā kā EMS radītais parādu slogs ir ārkārtīgi nesamērīgs un dažas valstis no tiem ir bijušas ieguvējas, savukārt citas nokļuvušas nopietnā depresijā; tā kā, aizbildinoties ar šo parādu, tika piemērotas nepieņemamas taupības programmas, kuras, privātos parādus pārvēršot par publiskajiem parādiem, ir izraisījušas parāda palielināšanos, bet situāciju vēl vairāk saasināja to īstenošanai sekojušās lejupslīdes ietekme uz budžetu, vienlaikus cenšoties sasniegt izvirzītos mērķus, proti strukturālo reformu īstenošanu un valsts sociālo funkciju un darba ņēmēju tiesību dekonstrukciju; tā kā šīs politikas rezultāti ir augošs bezdarbs, nabadzība, ievērojama algu samazināšana, pieaugošs pensionēšanās vecums un mazāki sabiedriskie izdevumi tādās jomās kā izglītība, kultūra un veselība; tā kā ar šo politiku ir noteikta radikālu privatizācijas programmu īstenošana, un tās dēļ turpinās mazināties pieprasījums;
- D. tā kā Eiropas Komisijas atbilde uz ekonomikas, sociālo un demokrātijas krīzi, piemēram, ekonomikas pārvaldības sistēma, ir neatgriezeniski atņēmusi politikas izvēles iespēju suverēnām un demokrātiski ievēlētām valdībām un valstu parlamentiem, liedzot Eiropas iedzīvotājiem demokrātiskas kontroles iespējas, kā arī ieviešot pastāvīgu taupības režīmu; tā kā pieaug iedzīvotāju pretestība šim kapitālistiskajam Eiropas integrācijas procesam, kas atspoguļo vajadzību steidzami panākt to, ka integrācijas

¹ OV L 304, 20.11.2010., 47. lpp.

process kalpo sociālajam un demokrātijas progresam, taisnīgai un miermīlīgai starptautisko problēmu risināšanai un kultūru dialogam pasaulē, pievēršoties uz vienlīdzīgām balstītai valstu sadarbībai;

- E. tā kā nodokļu sistēmas veidotas tā, ka sniedz priekšrocības nevis vienkāršajiem iedzīvotājiem, bet gan lielkapitālam; tā kā taupības un stingras fiskālās disciplīnas pasākumi, kā arī valdības ieņēmumu ievērojama samazināšanās, ko rada izvairīšanās no nodokļu maksāšanas un nodokļu apiešana, dalībvalstu budžetiem rada papildu slogu un kaitē iedzīvotāju un darba ņēmēju interesēm; tā kā nodokļu politika joprojām ir dalībvalstu kompetencē; tā kā slepeni nodokļu nolīgumi, vispārēja izvairīšanās no nodokļu maksāšanas, nodokļu nemaksāšana un peļņas novirzīšana uz nodokļu oāzēm joprojām ir pieļauti vai nav pienācīgi reglamentēti tiesiskajā regulējumā;
- F. tā kā ES lēmumi saistībā ar budžetu neatspoguļo prioritātes, kas jāīsteno, lai rosinātu ilgtspējīgu, kvalitatīvu un sociāli līdzsvarotu izaugsmi, un šajos lēmumos nav ņemta vērā vajadzība pēc dalībvalstu solidaritātes un ekonomiskās un sociālās kohēzijas;
- G. tā kā ES pašlaik saskaras ar lielāko bēgļu un humanitāro krīzi kopš Otrā pasaules kara; tā kā ES un dažas dalībvalstis ir tieši atbildīgas par šīs bēgļu plūsmas pamatcēloņiem, kas liek cilvēkiem bēgt no savas dzīvesvietas tādu faktoru dēļ kā karš, klimata pārmaiņas, nevienlīdzība un Tuvajos Austrumos un Ziemeļāfrikā īstenotā intervencioniskā un agresīvā politika, ko realizē ar militārām intervencēm un reģionālu konfliktu veicināšanu, šīs darbības pilnībā saskaņojot ar ASV un NATO ģeopolitiskajām stratēģiskajām interesēm; tā kā šīs humanitārās krīzes risināšanas veids skaidri apliecina to, ka Eiropas Savienības pienākumu, tostarp tai starptautiskajās tiesībās noteikto pienākumu, neizpildei ir šķirisks raksturs;
- H. tā kā ES ir vairāki politikas virzieni, kas rada ksenofobijai un rasismam, kā arī radikālu ksenofobisku un rasistisku partiju un kustību attīstībai labvēlīgu augsni, jo tie paredz diskriminējošu izturēšanos pret darba ņēmējiem, bēgļiem un migrantiem viņu valstspiederības dēļ;
- I. tā kā jaunais vienošanās priekšlikums Apvienotās Karalistes dalībai ES, kurš tiktu īstenots, ja Apvienotās Karalistes referendumā iznākums būtu bijis citāds, veicinātu uz deregulāciju un konkurenci balstīto darba kārtību, un grautu pārvietošanās brīvību un diskriminācijas aizlieguma principu; tā kā šāda rīcība parādīja to, kā pret ES dalībvalstīm tiek īstenota uz dubulto morāli pamatota pieeja; tā kā lielāko dalībvalstu vienpusējās intereses nevajadzētu uzskatīt par svarīgākām nekā mazāko dalībvalstu intereses;
- J. tā kā ir jāatzīst jebkuras dalībvalsts tiesības izstāties no ES;
- K. tā kā Apvienotās Karalistes referendumā rezultāts liecina, ka ir nepieciešama citāda Eiropa, kas ir jāveido, vienojoties ar iedzīvotājiem, kuri sagaida konkrētus lēmumus tādās sociālajās jomās kā nodarbinātība, pārredzamība un labklājība, un noraidot taupības pasākumus;
- L. tā kā visu lēmumu pamatā, kuri tiks pieņemti par turpmākajām ES un Apvienotās Karalistes attiecībām pēc tās izstāšanās, ir jābūt demokrātiskam procesam un ka to pieņemšanā jāiesaista gan Eiropas Parlaments, gan valstu parlamenti; tā kā visām

dalībvalstīm ir tiesības un pienākums veidot savām vēlmēm atbilstošas ekonomiskās, politiskās un kultūras attiecības ar Apvienoto Karalisti, pamatojoties uz abpusēju interešu, tautu draudzības un suverēnu valstu sadarbības principiem;

- M. tā kā Apvienotās Karalistes referenduma rezultāti parādīja vajadzību turpināt virzīt Īrijas atkalapvienošanās procesu, rīkojot tautas nobalsošanu par robežām, kā paredz Lielās piektdienas vienošanās; tā kā starptautiskas robežas esamība starp Īrijas ziemeļu un dienvidu daļu Īrijai radītu nopietnas negatīvas sekas; tā kā ES arī turpmāk būtu aktīvi jāatbalsta miera veidošanas process Īrijā un jānodrošina šā procesa turpināšanās arī tad, ja sāksies sarunas par Lielbritānijas izstāšanos;
- N. tā kā pastāv demokrātijas deficīts, kas izriet no ES politikas virzieniem un pieņemtajiem lēmumiem un ir milzīga problēma, un daudzi iedzīvotāji uzskata, ka iestādes viņus nepārstāv; tā kā šo problēmu var atrisināt tikai ar pārredzamību, atvērtību un demokrātijas vērtību aizstāvību, tostarp plašāku iedzīvotāju iesaisti un mieru, iecietību, progresu, solidaritāti un tautu sadarbību;
- O. tā kā katras dalībvalsts tautas suverēnā griba pašai lemt savu attīstības ceļu būtu jāaizstāv kā absolūta prerogatīva;
- P. tā kā klimata krīze turpina apdraudēt sabiedrību stabilitāti, veselību un iztiku visā pasaulē, kā arī dzīvnieku labturību un bioloģisko daudzveidību; tā kā *COP 21* ietvaros noteiktās apņemšanās, lai gan šķietami vērienīgas, būtu rūpīgi jāpalielina pareizajā virzienā;

Makroekonomiskā un taupības politika

1. mudina Eiropas Komisiju iesniegt tādu darba programmu, kas risinātu galvenās pašreizējās ES iedzīvotāju un ES problēmas, piemēram, ekonomikas stagnāciju, deflāciju, pieaugošu sociāli ekonomisko nevienlīdzību un nabadzību, ieguldījumu un ekonomikas izaugsmes nelīdzsvarotību, augsto bezdarbu un pieaugošo darba nedrošību, sociālo un darba tiesību vājināšanos, lielo parādu slogu, pieaugošo vajadzību pēc starptautiskās aizsardzības, kā arī klimata krīzi; pauž nopietnas bažas par Komisijas nodomu turpināt tautu interesēm neatbilstošo fiskālās konsolidācijas, privatizācijas, strukturālo reformu un deregulācijas politiku; uzsver, ka ekonomisko, sociālo, klimata un politisko krīzi iespējams pārvarēt, tikai īstenojot ievērojamas pārmaiņas un pievēršoties progresīvai politikai, kurā attīstības stratēģijās par prioritāti uzskatītu cilvēkus un vidi, nevis finanšu tirgu un lielkapitālistu intereses;
2. pauž dziļu nožēlu par to, ka ES iestādes turpina uzspiest dalībvalstīm taupības pasākumus, un jo īpaši par ES iestāžu vērsto šantāžu pret dažām valstīm, kas pauž savu viedokli par sev vēlamo ceļu uz izaugsmi un attīstību; uzstāj, ka Eiropas iestādēm būtu jārespektē katras dalībvalsts nacionālā suverenitāte un to tautu pieņemtie lēmumi virzīties uz attīstību, izaugsmi un sociālo kohēziju, un ka neviena valsts nebūtu jāšodas par savas ekonomikas stimulēšanu ar valsts investīciju plāniem vai ar pārdalošu fiskālo un progresīvu nodokļu politiku;
3. aicina nekavējoties pārtraukt tā dēvētos saprašanās memorandus un ar tiem noteikto neproduktīvo un sociāli postošo taupības politiku un neoliberālo politiku; uzskata, ka ar šiem memorandiem tika noteikta negodīga nodokļu politika, kas pārkāpj nodokļu

noteikšanas proporcionālas vienlīdzības un progresivitātes principu; prasa izstrādāt ārkārtas situācijām paredzētu plānu, lai atbalstītu to valstu ekonomiku, kurās trijotne veikusi iejaukšanos;

4. pauž nožēlu par nepietiekamo reakciju uz nodokļu skandāliem Eiropas Savienībā; atbalsta ideju par pienākumu publiskot gan nodokļu nolēmumus, gan ziņojumus pa valstīm, lai nodrošinātu pārredzamību un kontroli; atbalsta ideju izbeigt ārzonu un citas nodokļu oāzes, sargāt sadarbību banku noslēpuma atcelšanā saistībā ar nodokļiem, veicināt sadarbības pasākumus, ar kuriem novērš un apkaro nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, kā arī krāpšanu nodokļu jomā, un, izmantojot nodokļu politikas pasākumus, sodīt spekulatīvus darījumus, un nodrošināt, ka nodokļi tiek samaksāti tur, kur tiek radīta vērtība; prasa Apvienoto Nāciju Organizācijas ietvaros organizēt starptautisku augstākā līmeņa sanākumi nolūkā definēt ceļvedi un kopīgu rīcības plānu par nodokļu oāžu un nodokļu dempinga izmantošanas izbeigšanu;
5. prasa nekavējoties izbeigt kapitāla tirgu savienības izveides procesu; atgādina par nepieciešamību nodalīt investīciju banku pakalpojumus no fiziskajām personām piedāvājumiem; uzsver, ka finanšu tirgu deregulācija, finanšu nozarē pieredzētais postošais privatizācijas process, tam sekojošās apvienošanās un iegādes, kuru rezultātā ievērojami pieauga nozares konsolidācija un izveidojās bankas, kuras tika uzskatītas par „pārāk lielām, lai bankrotētu”, kā arī notika ekonomikas finansializācija, ir vainojamas pie valstu ekonomiku nestabilitātes; noraida banku savienību;
6. prasa Eiropas Komisijai nodrošināt reālus un laicīgi veiktus ieguldījumus, dodot priekšroku valstīm, kas saņem finansiālo palīdzību, jo īpaši pievēršoties ekonomikas krīzes un lejupslīdes skartajiem reģioniem, kuros ir augsts bezdarba un nabadzības līmenis, veicinot izaugsmi un darbvietas, atbalstot mikrouzņēmumus, mazos un vidējos uzņēmumus (MMVU) un nodrošinātu stabilu ekonomikas attīstību un sociālo kohēziju;

Ekonomikas pārvaldība un EMS

7. uzskata, ka Fiskālās stabilitātes līgums, fiskālais pakts un Eiropas pusgads būtu jāatceļ, jo tie ir nedemokrātiski ekonomikas ierobežojumi, kas nelabvēlīgi ietekmē ieguldījumus, izaugsmi un darbvietu izveidi; uzsver, ka dalībvalstīm ir steidzami nepieciešams atgūt iespēju lemt par ekonomikas politiku, kas vislabāk atbilst to attiecīgajām vajadzībām;
8. uzsver, ka valsts un ārējā parāda līmenis ES perifērās valstīs ir viens no augstākajiem pasaulē, un tas izriet no integrācijas procesa asimetriskuma; uzskata, ka elementāra taisnīguma vārdā ir steidzami jāmazina parāda slogs, to pārskatot (summas, termiņu un procentu likmes) un anulējot tā spekulatīvo un nelikumīgo komponenti; prasa rīkot starpvaldību konferenci, lai anulētu Fiskālās stabilitātes līgumu;
9. mudina Komisiju līdz Fiskālās stabilitātes līguma galīgai atcelšanai pieļaut fiskālās manevrēšanas iespējas, lai nodrošinātu lielāku likviditāti investīcijām, izglītības, kultūras un veselības aprūpes un holistiskas sociālās attīstības vajadzībām, kas sekmēs kvalitatīvu un drošu nodarbinātību un nostiprinās labklājības valsti;
10. mudina izstrādāt ārkārtas situācijām paredzētu plānu, lai atbalstītu to valstu ekonomiku,

kuras cietušas trijotnes iejaukšanās rezultātā;

11. aicina izveidot atbalsta programmu tām dalībvalstīm, kuras varētu vēlēties veikt sarunas par izstāšanos no eurozonas tāpēc, ka tām palikšana tajā ir kļuvusi ilgtnespējīga un nepanesama; uzskata, ka šādai programmai būtu jāparedz pienācīga kompensācija par nodarīto sociālo un ekonomisko kaitējumu;
12. tāpēc stingri noraida t. s. piecu priekšsēdētāju ziņojumu, jo tas nepiedāvā atteikšanos no valdošā vēstījuma par taupības nepieciešamību, bet tā vietā ierosina padziļināt esošos politikas virzienus, tostarp pastiprināt konkurētspēju un strukturālo konvergenci, prasot īstenot stingrus fiskālās politikas un taupības pasākumus;

Darba un sociālās tiesības

13. pauž stingru kritiku par taupības politiku — t. s. konkurētspējas politiku, liberalizāciju un darba tirgus deregulāciju —, kas iedragāja dalībvalstīs pamata sociālās un darba tiesības; aizstāv tiesības uz koplīgumu slēgšanu, tieši iesaistoties darba ņēmēju organizācijām, kā galveno instrumentu, lai nodrošinātu un palielinātu tiesības cīnīties pret diskrimināciju, sociālo dempingu, negodīgu un nestabilu nodarbinātību, darba laika deregulāciju, netipisku nodarbinātību, zemo algu sektora paplašināšanu, konkurenci par zemākām algām, tādu parādību kā „nabadzīgie darba ņēmēji”, sociālo atstumtību, pensionāru nabadzību, uzmākšanos un vardarbību darba vietā, kā arī lai aizsargātu darba ņēmējus no pašekspluatācijas jaunos darba veidos, tostarp digitālā darbā un kolektīvo pakalpojumu („*crowd work*”) darbā, aizsargājot tiesības atslēgties no sistēmas;
14. noraida un pauž nožēlu par Eiropas Komisijas kritiku, kas vērsta pret politikas pasākumiem, kuru mērķis ir algu novērtēšana un ienākumu un bagātības pārdale par labu darba ņēmējiem; uzsver vajadzību ieviest iedarbīgus pasākumus, lai izskaustu diskrimināciju darba samaksas jomā, ieviešot algu politikas regulējumu, kurā ņemts vērā princips „vienlīdzīga samaksa par vienu un to pašu darbu”; uzsver vajadzību ieviest attīstības politiku, kas veicinātu izaugsmi un darbvietu radīšanu, risinot augstā bezdarba līmeņa problēmu, kas visvairāk ietekmē sievietes un jauniešus;
15. mudina Komisiju pārtraukt ieteikt dalībvalstu valsts pārvaldes departamentu reorganizāciju vai līdzekļu samazināšanu un pārtraukt atbalstīt un veicināt lielāku darba attiecību elastību vai sabiedrisko pakalpojumu privatizāciju, jo šādas pieejas ir acīmredzami vājinājušas darba ņēmēju sociālās tiesības un veicinājušas bagātības aizplūšanu uz lielkapitālistu kontiem;
16. atgādina Eiropas Komisijai, ka tā ir apņēmusies panākt pievienošanos atjaunotajai Eiropas Sociālajai hartai, un aicina Komisiju nevilcinoties nākt klajā ar priekšlikumu par pievienošanos hartai; turklāt stingri mudina Komisiju iesniegt sociālā protokola priekšlikumu, kurā sociālajām un kolektīvajām interesēm būtu priekšroka pār ekonomiskajām brīvībām;
17. pauž bažas par to, ka direktīva par darba ņēmēju norīkošanu darbā tās pašreizējā redakcijā nerisina galvenās problēmas, kas saistītas ar darba ņēmēju mobilitāti ES; mudina Eiropas Komisiju ciešā sadarbībā ar dalībvalstīm turpināt minētās direktīvas pārskatīšanu, lai izskaustu sociālo dempingu visās tā izpausmēs un darbā norīkotajiem darba ņēmējiem nodrošinātu piekļuvi tiem pašiem sociālajiem pabalstiem, kādi pieejami

uzņēmējas valsts darba ņēmējiem, tostarp garantējot principa „vienlīdzīga samaksa par vienu un to pašu darbu vienā un tajā pašā vietā” ievērošanu; norāda, ka darba ņēmējiem nekad nebūtu jānonāk situācijā, kurā pazeminās viņu algas vai pavājinās viņu sociālās tiesības; turklāt prasa gaidāmajā Regulas Nr. 883/2004 pārskatīšanā nostiprināt dalībvalstu sociālā nodrošinājuma sistēmu koordināciju; uzsver vajadzību nostiprināt darba un sociālo tiesību aktu izpildi visās nozarēs;

18. prasa izveidot ES mēroga melno sarakstu, kurā iekļautu uzņēmumus, tostarp „pastkastītes uzņēmumus”, kas atbildīgi par ES un dalībvalstu darba un sociālo tiesību aktu atkārtotiem pārkāpumiem, un uz noteiktu laiku aizliegt ar šiem uzņēmumiem slēgt publiskā iepirkuma līgumus un tiem piešķirt subsīdijas, ieskaitot ES fondu līdzekļus;
19. aicina Eiropas Komisiju, kad tā piedalās diskusijās un izsaka ieteikumus par valsts mēroga regulējumu maksātnespējas jomā, visos procedūras posmos nodrošināt darba ņēmēju un darba ņēmēju organizāciju dalību un informēšanu, un nepieļaut maksātnespējas procedūru taktisku izmantošanu nolūkā pasliktināt darba ņēmēju nodarbinātības nosacījumus vai atvieglot darba ņēmēju masveida atlaišanu no darba; šajā sakarā aicina Eiropas Komisiju veicināt to, ka uzņēmumi, kuriem draud maksātnespējas process, pāriet darba ņēmēju īpašumā, lai sniegtu tiem iespēju turpināt veikt saimniecisko darbību un līdz minimumam samazinātu darbvietu zudumu;
20. uzsver, ka ir vajadzīga nabadzības novēršanas stratēģija, kura cita starpā būtu vērsta uz bērnu nabadzības un sociālās atstumtības mazināšanu; aicina dalībvalstu līmenī veikt novērtējumu un izveidot minimālo ienākumu shēmas, ar kurām tiek garantēta zināma daļa no vidējiem ienākumiem attiecīgajā dalībvalstī, kā minimālo sliekšni nosakot 60 %, un uzskata to par svarīgu soli nabadzības izskaušanas virzienā;
21. uzskata, ka dalībvalstīs ir jāaizsargā un jāattīsta valsts sociālās funkcijas un publisko pakalpojumu piedāvājums, kuram cita starpā būtu jāietver tiesu iestāžu pieejamība, vispārējās, brīvas un kvalitatīvas valsts izglītības un veselības sistēmu pieejamība, kā arī bērnu un slimu un gados vecāku cilvēku aprūpes pakalpojumi un augsts sociālās aizsardzības līmenis kopumā;
22. uzskata, ka visiem ES pasākumiem un programmām kultūras un izglītības jomā vajadzētu sistemātiski ietvert sociāli iekļaujošu dimensiju, veicināt kvalitatīvas valsts izglītības politiku un sekmēt kultūras un atpūtas pieejamību visiem; tāpēc aicina Eiropas Komisiju un dalībvalstis neiekļaut nekādus ar izglītību un kultūru saistītus publiskos izdevumus valsts budžeta deficīta aprēķinos atbilstoši Stabilitātes un izaugsmes paktam;
23. pauž nožēlu par to, ka ES mobilitātes programmas nav pilnībā sasniegušas savus mērķus un ka tās ir radījušas nepieņemamu diskrimināciju attiecībā uz piekļuvi; tāpēc aicina Eiropas Komisiju nostiprināt visu mobilitātes programmu pieejamību visiem, kuri vēlas pieteikties, jo īpaši nelabvēlīgā situācijā esošām grupām, kā arī uzlabot informāciju par mobilitātes programmām un to pieejamību profesionālās izglītības un apmācības sistēmās; pauž nožēlu par nesen dažās programmās, piemēram, “Erasmus+” un “Radošā Eiropa”, parādījušos tendenci aizstāt dotāciju sistēmas ar aizdevumu garantijas sistēmām; tāpēc prasa nodrošināt pienācīgas dotāciju sistēmas, kas ļauj finansēt visu ārpus izcelsmes valsts pavadāmo laika periodu, lai panāktu šo mobilitātes programmu vispārēju pieejamību;

24. uzsver, ka tiešsaistes pakalpojumiem, e-komercijai, autortiesību jomai (ne tikai attiecībā uz autoriem, bet arī māksliniekiem, izpildītājiem un producentiem), datu aizsardzībai, pārvaldībai un uzglabāšanai un tīkla neitralitātei ir nepieciešama kopīga kopienas un starptautiska pieeja, kuras vadmotīvs apliecina, ka sabiedrības interešu aizsardzība vienmēr ir svarīgāka par uzņēmējdarbības un peļņas apsvērumiem; uzsver, ka internetam jāpaliek publiskā pārziņā un ka tīkla neitralitātes principa ievērošana ir ārkārtīgi svarīga;

Sieviešu tiesības un dzimumu līdztiesība

25. pauž dziļu nožēlu, ka Eiropas Komisija nav iesniegusi jaunu stratēģiju par sieviešu un vīriešu līdztiesību laikposmam no 2015. līdz 2020. gadam, un prasa iesniegt šādu stratēģiju;
26. aicina Eiropas Komisiju sadarbībā ar dalībvalstīm izstrādāt priekšlikumu visaptverošai ES stratēģijai vardarbības pret sievietēm jomā, kurā būtu izskatīti visi dažādie vardarbības veidi; atzinīgi vērtē Eiropas Komisijas priekšlikumu par ES pievienošanos Stambulas konvencijai un iniciatīvu 2017. gadā sākt izpratnes veicināšanas kampaņu saistībā ar cīņu pret vardarbību pret sievietēm;
27. nosoda Maternitātes atvaļinājuma direktīvas atsaukšanu; aicina Eiropas Komisiju izvirzīt jaunu priekšlikumu, kurā būtu ievērota Parlamenta nostāja, proti, ka pašreizējais minimālais garantētais pilnībā apmaksātā maternitātes atvaļinājuma periods būtu jāpagarina no 14 uz 20 nedēļām un būtu jāievieš obligātas tiesības uz apmaksātu paternitātes atvaļinājumu; uzskata, ka visās dalībvalstīs ir jāveic īpaši pasākumi, lai uzlabotu darba un privātās dzīves līdzsvaru gan sievietēm, gan vīriešiem, un ka ir jāveic pasākumi 100 % apmaksāta bērna kopšanas atvaļinājuma pagarināšanai, tādējādi cenšoties panākt līdztiesiskāku bērna kopšanas atvaļinājuma sistēmu;
28. aicina Eiropas Komisiju arī nodrošināt seksuālās un reproduktīvās veselības vispārēju pieejamību un šādu tiesību ievērošanu, kā arī iekļaut šo jautājumu visās attiecīgajās politikas jomās ES un ārpus tās;

Demokrātija, cilvēktiesības un brīvības

29. asi nosoda ES un Turcijas vienošanos un visus citus priekšlikumus, kuru mērķis ir ES robežu eksternalizācija, lai cilvēkus, kuriem nepieciešama aizsardzība, noturētu ārpus ES, absolūti neievērojot ES un dalībvalstu saistības starptautisko tiesību jomā, tostarp neizraidīšanas principu; nosoda to, ka liela uzmanība ir pievērsta nelegālās migrācijas novēršanai un izbeigšanai, tostarp veicot aizturēšanu un pilnīgi neņemot vērā to, ka arvien pieaug no kara, vajāšanas, bada un klimata katastrofām bēgošo patvēruma meklētāju skaits; nosoda to represīvo priekšlikumu un militāro iejaukšanos skaita pieaugumu, kurus Eiropas Komisija īstenojusi 2015. un 2016. gadā, reaģējot uz šo humanitāro krīzi, piemēram, *EUNAVFOR MED*, NATO operāciju Egejas jūrā, priekšlikumu pastiprināt *Frontex* pilnvaras, izveidojot Eiropas Robežsardzi, bēgļu aizturēšanas centru izveidi, atpakaļnosūtīšanas paātrināšanu un Eiropas Komisijas spiedienu jautājumā par Turcijas (valsts ar sliktu reputāciju cilvēktiesību jomā) pasludināšanu par visiem patvēruma meklētājiem drošu trešo valsti;
30. aicina Eiropas Komisiju lielākai robežkontrolei un “Eiropas cietokšņa” nostiprināšanai

paredzētos līdzekļus novirzīt bēgļu un migrantu uzņemšanai, jo īpaši izmantojot pārmitināšanas un pārcelšanas programmas, proaktīvus meklēšanas un glābšanas pasākumus, atklātus un cilvēka cienīgus uzņemšanas centrus un gan bēgļu, gan migrantu sociālo iekļaušanu; aicina Eiropas Komisiju izstrādāt priekšlikumus par to, kā visām sievietēm, vīriešiem un bērniem, kam nepieciešama aizsardzība, kā arī viesstrādniekiem droši un legāli nokļūt ES, tostarp arī nekavējoties uzsākt vērīgu un saistošu pārmitināšanas programmu, un, pārskatot vīzu kodeksu, atbalstīt Eiropas Parlamenta priekšlikumu par humanitārajām vīzām, lai cilvēkiem ceļā uz Eiropu vairs nebūtu jāriskē ar dzīvību Vidusjūrā vai tuksnešos;

31. atzinīgi vērtē Eiropas Komisijas priekšlikumus noteikt pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā, no kuriem iegūs Itālija un Grieķija; pauž nožēlu, ka dalībvalstis necenšas pildīt savas saistības šajā jomā;
32. prasa gan trešām valstīm, gan ES īstenot ECTK nostiprinātās tiesības uz ģimenes dzīvi un norāda, ka steidzami ir jāpaātrina pārcelšana, tostarp paātrinātā kārtībā izskatot neaizsargātu pieteikuma iesniedzēju gadījumus; atgādina, ka nosūtīšanas valsts jāizvēlas, balstoties uz bēgļu ģimenes, valodas un kultūras saitēm; uzsver, ka ir jāveicina bēgļu un migrantu sociālā iekļaušana un integrācija darba tirgū, viņu labā atzīstot un ņemot vērā viņu prasmes un kvalifikāciju, un ir jānodrošina aizsardzība pret ekspluatāciju un diskrimināciju;
33. pauž nožēlu par to, ka Komisija Dublinas regulai nav ierosinājusi alternatīvu, kuras pamatā būtu dalīta atbildība; pauž lielas bažas par visu dalībvalstu pienākumu pārbaudīt, vai personas pieteikumu nevar atzīt par nepieņemamu, pamatojoties uz drošas trešās valsts vai pirmās patvēruma valsts koncepciju;
34. prasa nekavējoties pieņemt horizontālo direktīvu par diskriminācijas novēršanu, lai veicinātu cīņu pret diskrimināciju, tostarp pret uzbrukumiem minoritātēm, migrantiem, patvēruma meklētājiem un citām neaizsargātām grupām; uzskata, ka rasistisku un ksenofobisku noskaņojumu un organizāciju skaita palielināšanās ir saistīta ar galēji labo un fašistisko spēku popularitātes palielināšanos Eiropā, kas jāskata tās politikas kontekstā, kura ES un dalībvalstīs tikusi piemērota pēdējos gadu desmitos;
35. pauž nožēlu par aizvien lielāko to gadījumu skaitu, kad notikusi naida runa vai vēršanās pret etniskām un reliģiskām minoritātēm, LGBTI, patvēruma meklētājiem un bezpajumtniekiem;
36. prasa Komisijai novērtēt, kā dalībvalstīs tiek īstenotas valsts romu integrācijas stratēģijas (*NRIS*) un Padomes ieteikumi par pasākumiem romu efektīvai integrācijai, un, ja vajadzīgs, ierosināt papildu pasākumus romu efektīvai integrācijai;
37. pauž dziļas bažas saistībā ar ES vienpusīgo un represīvo Eiropas Drošības programmu, kura ļoti vienpusēji pievēršas represīvai politikai un ar kuru paplašina ES tiesībsardzības iestāžu pilnvaras; kritizē aizvien vairāk uz drošību vērstos pasākumus, tostarp personas datu vākšanu un iedzīvotāju profilu veidošanu, cilvēku baiļu pamatotā pieauguma izmantošanu, cīņas pret terorismu izmantošanu, lai vērstos pret pilsoņu tiesībām un brīvībām un palielinātu valsts veiktu novērošanu; norāda, ka neraugoties uz vairāk nekā 80 saistošiem juridiskiem instrumentiem, kas pēdējos 12 gados pieņemti pretterorisma jomā, nesenie vardarbīgie uzbrukumi sāpīgi apliecināja

ES iestāžu un dalībvalstu valdību akli represīvās pieejas neveiksmi; nosoda represīvos tiesību aktus, kas ne tikai ir būtiski pārkāpuši visu ES pilsoņu un rezidentu cilvēktiesības, bet ir arī aktīvi palīdzējuši mazināt un vājināt spēkā esošo preventīvo politiku, piemēram, jauniešu darba politiku, sociālekonomiskās kohēzijas politiku un citus preventīvos instrumentus, kuru mērķis ir atbalstīt cilvēkus, kam draud sociālā atstumtība;

38. aicina Komisiju sākt nopietni rīkoties, lai aizsargātu iedzīvotājus no novērošanas, ko valsts veic aizvien lielākā apmērā; šajā sakarībā pauž dziļas bažas par Eiropola jaunās vienības ziņošanai par interneta saturu (*IRU*) plašajām pilnvarām uzraudzīt un kontrolēt internetu bez tiesu iestāžu iejaukšanās; norāda, ka jaunajā Eiropola regulā *IRU* netika norādīts skaidrs juridiskais pamats;
39. uzskata, ka Preterorisma direktīvas pārskatīšanā ir iets ievērojami par tālu, kriminalizējot konkrētas sagatavošanās darbības, pat ja nav bijis skaidra mērķa apzināti veikt teroristisku uzbrukumu; uzsver, ka tas ir pretrunā sen iedibinātam krimināltiesību principam, saskaņā ar kuru tiešs nodoms ir viens no galvenajiem elementiem visās krimināli sodāmu darbību definīcijās;
40. prasa atjaunināt E-privātuma direktīvu, lai to varētu saskaņot ar neseno pieņemto Datu aizsardzības regulu;
41. aicina Komisiju pilnībā ievērot EST 2014. gada 8. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C 293/12 un C 594/12; šajā sakarībā mudina Komisiju atteikties ierosināt jebkādu citus pasākumus, kuru pamatā ir visaptveroša datu saglabāšana;
42. aicina Komisiju iesniegt dalībvalstīm paredzētu pasākumu plānu apstākļu uzlabošanai ieslodzījuma vietās, īpaši ņemot vērā plaši izplatīto pirmstiesas aizturēšanu, arī ar Eiropas apcietināšanas ordera (*EAW*) izmantošanu saistītajos gadījumos; aicina Komisiju pilnībā ņemt vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru par apstākļiem cietumos;
43. ir dziļi vīlies par Komisijas bezdarbību attiecībā uz normatīvo patstāvīgo ziņojumu par *EAW* pārskatīšanu; aicina Komisiju iesniegt jaunu priekšlikumu, kurā ņemts vērā Parlamenta ziņojums par šo jautājumu, īpaši attiecībā uz samērīguma pārbaudēm;
44. pauž nožēlu par to, ka Komisija savās jaunajās iniciatīvās nav iekļāvusi atjauninātu mūsdienu prasībām atbilstošu priekšlikumu par publisku piekļuvi dokumentiem, kurā atspoguļota Parlamenta 2011. gadā panāktā vienošanās pirmajā lasījumā;
45. mudina Komisiju reaģēt uz pieprasījumiem Parlamenta rezolūcijās par iespējamo CIP veikto gūstekņu pārvadāšanu un nelikumīgu turēšanu apcietinājumā Eiropas valstīs, jo īpaši pēc ASV Senāta ziņojuma par CIP veiktu spīdzināšanu;
46. norāda uz šādas ES izteikti nedemokrātisko raksturu, ko apliecina tas, kā Eiropas iestādes rīkojas attiecībā uz pilsoņu līdzdalības rezultātiem un darba ņēmēju cīņu; tāpēc mudina Eiropas Komisiju pilsoņu līdzdalību tās dažādajās demokrātiskajās izpausmēs uztvert nopietni un ņemt vērā jebkādu turpmākus referendumus par ES jautājumiem, kā arī prasa ievērot tautas neatņemamās tiesības apspriesties un paust savu gribu; šajā sakarībā noraida argumentu par neizbēgamību;

47. atgādina Komisijai tās solījumu iesniegt priekšlikumu iestāžu nolīgumam, kas attiektos uz visām ES iestādēm obligātu pārredzamības reģistru; vēlreiz apstiprina nepieciešamību uzlabot pārstāvības un līdzdalības demokrātiju;
48. aicina Eiropas Komisiju iesniegt priekšlikumu par Eiropas pilsoņu iniciatīvas pārskatīšanu, pamatojoties uz secinājumiem Parlamenta īstenošanas ziņojumā;
49. uzskata, ka ir jāuzlabo ES likumdošanas kvalitāte; tomēr uzstāj, ka labāka regulējuma programma un *REFIT* nedrīkstētu būt par ieganstu deregulācijai, kas vājinātu sociālo aizsardzību, patērētāju aizsardzību, vides standartus, dzīvnieku labturības standartus un sociālo dialogu; tāpēc uzstāj, ka ir jāpublisko visi ietekmes novērtējumi un Regulējuma kontroles padomes lēmumi;
50. tā vietā mudina Komisiju nodrošināt, lai visiem turpmākajiem tiesību aktiem tiktu veikts ietekmes novērtējums no sociālo tiesību un pamattiesību viedokļa un tajos tiktu iekļauta turpināmības klauzula nolūkā nodrošināt, ka ES tiesību akti tiek regulāri izvērtēti;

Iekšējais tirgus un starptautiskā tirdzniecība

51. uzskata, ka vienotais tirgus ar tā daudzajām nozaru stratēģijām ir veicinājis/atvieglojis valstu noteikto ekonomiskā regulējuma instrumentu likvidāciju, ekonomisko dominēšanu, atšķirības un nevienādu attīstību, kā arī ir veicinājis izvairīšanos no nodokļiem un nodokļu apiešanu un peļņas novirzīšanu uz nodokļu oāzēm, privatizāciju, komercattiecību deregulāciju un kapitāla koncentrāciju; ES, izmantojot vienoto tirgu un konkurētspēju kā argumentu, ir sponsorējusi/atbalstījusi un veicinājusi uzbrukumus darba ņēmēju tiesībām, kas ir izraisījis sociālo nevienlīdzību, nodarbinātības deregulāciju, algu devalvāciju un aizvien nestabilāku nodarbinātību, turklāt tajā pašā laikā ir atcelti vai kavēti priekšlikumi par taisnīgāku un izlīdzinošāku nodokļu politiku; norāda, ka pretēji tam, kas pastāvīgi tiek apgalvots, vienotais tirgus ir izraisījis lielākas izmaksas patērētājiem un sniegto pakalpojumu pasliktināšanos;
52. pauž nožēlu par to, ka Komisija ar novēlošanos ir informējusi Parlamentu un Padomi par aktiem, ar kuriem labo ar Savienības Muitas kodeksu saistītos (*UCC*) deleģētos aktus un deleģētos pārejas aktus; uzskata par nepieņemamu to, ka šādas novēloti sniegtas informācijas dēļ Parlamentam bija grūti īstenot savas pārbaudes pilnvaras; tāpēc mudina Komisiju nodrošināt tās dienestu labāku sadarbību ar Parlamentu un savlaicīgu informāciju par *UCC* izstrādes pabeigšanu un īstenošanu;
53. pauž nožēlu, ka Eiropas Komisija ar Komerccnoslēpumu direktīvas starpniecību turpina vājināt trauksmes cēlēju, žurnālistu, patērētāju un darba ņēmēju aizsardzību; mudina Eiropas Komisiju un dalībvalstis nodrošināt, ka trauksmes cēļi tiek juridiski un fiziski aizsargāti, ja var pamatoti pieņemt, ka tie aizsargā sabiedrības intereses; tomēr norāda, ka aizsardzības standarti ES joprojām ir dažāda līmeņa un nenodrošina pietiekamu aizsardzību, par ko liecina nesenie plašu atpazīstamību ieguvušie gadījumi; aicina Komisiju nākt klajā ar likumdošanas priekšlikumu par trauksmes cēlēju minimālo aizsardzību;
54. uzsver, ka katrai valstij jābūt tiesīgai noteikt savu tirdzniecības politiku un slēgt tādus tirdzniecības nolīgumus, kas visvairāk atbilst tās interesēm un ekonomikas iezīmēm un

vajadzībām, ņemot vērā papildināmības līmeni, kāds šai valstij ir ar trešām valstīm;

55. uzskata, ka Lielbritānijas referenduma rezultāts pastiprina iemeslus, kuri pamato viedokli, ka visu ES tirdzniecības nolīgumu ar trešām valstīm, ar kurām notiek sarunas, ratifikācija ir uz laiku jāatliek; iebilst pret tirdzniecības politikas liberalizācijas, deregulācijas un privatizācijas stratēģiju, kuru virza Eiropas Komisija un tās daudzie partneri visā pasaulē, un pret dogmatisko brīvās tirdzniecības loģiku, kura nosaka šādu tirdzniecības politikas izpratni, kā arī īpaši noraida lielreģionālos nolīgumus, tādus kā TTIP, CETA un TiSA, un citā ziņā — ekonomisko partnerattiecību nolīgumus; pauž nožēlu par ES tirdzniecības vispārējo orientāciju, kas apdraud dalībvalstu suverenitāti un kalpo bagātāko valstu un daudznacionālo korporāciju ģeopolitiskajām interesēm kontrolēt un ekspluatēt trešo valstu aktīvus, palielinot asimetriju reģionu iekšienē un starp tiem un uzturot mazāk attīstīto valstu (gan ES, gan ārpus tās) atkarību; norāda, ka šie nolīgumi veicina darbvieta likvidāciju un deregulāciju, nabadzības pieaugumu, lielāku spekulāciju (īpaši pārtikas jomā) un publisko pakalpojumu likvidāciju, kā arī apdraud dzīvnieku veselību un labturību, lauksaimniecības ilgtspējību un vidi, un kultūras daudzveidību; prasa īstenot regulētu, savstarpēji papildinošu starptautisko tirdzniecību;
56. prasa īstenot regulētu, savstarpēji papildinošu starptautisko tirdzniecību; īpaši iebilst pret ISDS klauzulas iekļaušanu tirdzniecības nolīgumos vai ES sistēmā — ne tradicionālajā veidā, ne ICS formā — jo uzskata, ka nav iemesla veidot investoriem īpašas jurisdikcijas, kas valstīm liktu maksāt milzīgas summas un samazinātu to politikas veidošanas iespējas; uzstāj, ka ir jāpublisko visi sarunu dokumenti un ka ir jāapspriežas ar valstu parlamentiem pirms tādu nolīgumu pieņemšanas, kas ļoti ietekmē cilvēku ikdienas dzīvi;

Reģionālā attīstība, ražošana un stratēģiskās nozares

57. noraida Eiropas Komisijas pieeju, kas paredz kohēzijas politikas pakārtošanu ES ekonomiskajai pārvaldībai; uzsver, ka reģionālā politika ir svarīgs instruments, ar ko veicināt ekonomisko un sociālo kohēziju, un tās galvenais mērķis ir mazināt atšķirības starp reģioniem, jo īpaši nabadzīgākajiem un attālākajiem reģioniem, veicināt patiesu konvergenci un sekmēt izaugsmi un nodarbinātību; uzstāj, ka kohēzijas politiku nevajadzētu izmantot kā finansiālas sodīšanas instrumentu, ja reģions vai dalībvalsts noraida deregulācijas un privatizācijas politiku;
58. ierosina īstenot ārkārtas pasākumus attiecībā uz produktīvām nozarēm, kuras ir vitālas jebkurai tautsaimniecībai un kurām tāpēc ir būtiska loma ikvienas valsts potenciālā attīstībā; prasa veicināt publiskā sektora projektus, atbalstīt mikrouzņēmumus, mazos un vidējos uzņēmumus, kooperatīvus un vietējās pašvaldības, kā arī palielināt Kopienas līdzekļus un tos virzīt attiecīgajām darbībām;
59. mudina Komisiju par prioritārām noteikt tās dalībvalstis, kuras ir visvairāk skārusi ekonomikas krīze, un jo īpaši mērķtiecīgi pievērsties reģioniem ar augstu bezdarba un nabadzības līmeni;
60. uzskata, ka pašreizējais ES finansējums un pašreizējie ES finanšu resursi kohēzijas politikai ir nepietiekami, lai panāktu patiesu konvergenci un pārvarētu reģionālās atšķirības, augsto bezdarba līmeni, ienākumu nevienlīdzību un nabadzību dalībvalstīs;

norāda, ka ir jānostiprina ES budžets kohēzijas politikas jomā; uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt, lai arī turpmāk par teritoriālo pārvaldību un plānošanu atbildētu katra dalībvalsts; norāda, ka ir izšķirīgi svarīgi turpmāk novērst neizpildīto maksājumu uzkrāšanos, lai nodrošinātu kohēzijas politikas sekmīgu īstenošanu;

61. atzīmē, ka ES budžetā ierosināts maz investīciju pētniecībā un attīstībā; aicina Eiropas Komisiju pētniecībai paredzēto piešķirumu nekonzentrēt tikai dažu universitāšu, pētniecības centru un korporāciju finansēšanai;
62. atkārtoti apstiprina, ka tiesības uz ūdeni ir vispārējas un būtu jānodrošina ikvienam cilvēkam un ka ūdens nebūtu jāpakļauj privatizācijai;
63. aicina izveidot tādu decentralizētu kopēju zivsaimniecības politiku (KZP), kas veicinātu zivsaimniecības nozares modernizāciju un ilgtspējīgu attīstību, nodrošinot tās sociālekonomisko dzīvotspēju, resursu ilgtspēju, darbvietu saglabāšanu un radīšanu un zivsaimniecībā strādājošo dzīves apstākļu uzlabošanu; aicina pieņemt pasākumus valstu suverenitātes nodrošināšanai pār dalībvalstu ekskluzīvajām ekonomikas zonām un to zivsaimniecības resursiem;
64. aicina saglabāt jūras vides bioloģisko daudzveidību, nodrošinot labvēlīgus apstākļus zivju populāciju pieaugumam, piemērojot atbilstošas ilgtspējīgas pārvaldības metodes; atkārtoti apstiprina, ka KZP ir jāatzīst maza apjoma un piekrastes zvejas īpatnības un pašreizējie instrumenti ir jāpiemēro nozares vajadzībām;
65. uzskata, ka kopējās lauksaimniecības politikas (KLP) īstenošana 30 gadu garumā ir smagi ietekmējusi lauksaimniecības nozari dalībvalstīs un tas ir veicinājis krīzi lauksaimniecības nozarē; prasa atkārtoti pievērst uzmanību vienam no KLP pamatprincipiem (39. panta 2. punkts), proti, nodrošināt pietiekami augstu dzīves līmeni lauksaimniekiem, lai cīnītos ar ražošanas koncentrāciju un intensīvās lauksaimniecības izvēršanu, mazo lauksaimnieku un lauksaimnieku organizāciju skaita samazināšanos, kā arī reģionālās asimetrijas un atkarības no ārvalstu produkcijas pieaugumu, no kā iegūst Eiropas lielākās tautsaimniecības; pauž nožēlu, ka šī parādība apdraud pasaules nozīmes lauksaimniecības un lauku mantojumu, taču vienlaikus lielie agrorūpnieciskie uzņēmumi arvien paplašinās un uzspiež savu globālās pārtikas sistēmas modeli, kurš negatīvi ietekmē vidi; tāpēc uzsver, ka jebkādas lauksaimniecības un pārtikas politikas centrā jābūt nevis lielajiem uzņēmumiem, bet lauksaimniekiem, lai patiesi varētu veicināt ilgtspēju, izaugsmi un nodarbinātību visos reģionos;
66. pauž nožēlu, ka pašreizējās politikas dēļ ievērojami sarūk tradicionālo ģimenes saimniecību skaits visā ES un līdz ar to mazinās sociālā un ekonomiskā aktivitāte lauku apvidos;
67. stingri iebilst pret zemes sagrābšanu un to, ka tirgū dominē un negodīgi cenas nosaka lielie lauksaimniecības pārtikas uzņēmumi, kas ekspluatē lauksaimniekus un uzspiež pārprodukciju uz pārtikas kvalitātes, cilvēku labklājības, dzīvnieku labturības un vides rēķina;
68. aicina Eiropas Komisiju aizliegt visus sēklu patentēšanas veidus, lai aizsargātu lauksaimniekus pret sēklas ražojošo daudz nacionālo uzņēmumu izdarīto spiedienu un varu, kā arī lai aizsargātu vietējās šķirnes un Eiropas ģenētisko un kultūras mantojumu;

aicina Eiropas Komisiju sadarbībā ar dalībvalstīm aizliegt atļauju izsniegšanu ĢMO, to audzēšanu un laišanu tirgū, un rīkoties, lai ierobežotu pesticīdu plašo izmantošanu;

69. mudina Komisiju nekavējoties īstenot pasākumus, kas vēl nav veikti saistībā ar Eiropas Savienības dzīvnieku aizsardzības un labturības stratēģiju 2012.–2015. gadam; aicina Komisiju izstrādāt jaunu un vērienīgu stratēģiju dzīvnieku aizsardzībai un labturībai laikposmā no 2016. līdz 2020. gadam, lai, novēršot pašreizējos trūkumus un nepilnības, radītu vienlīdzīgus konkurences apstākļus un uzlabotu dzīvnieku labturību visā ES;
70. uzskata, ka ar ES finansējumu lauksaimniecībai būtu jātiecas attīstīt dalībvalstu lauksaimniecības sistēmas tādā veidā, lai samazinātu to atkarību no ārējām piegādēm un aizsargātu lauksaimniecības un lauku mantojumu;
71. aicina Eiropas Komisiju pētīt to, vai ir jāizveido tādi publiski instrumenti ražošanas un tirgu regulēšanai piena nozarē, kā arī citās nozarēs, kuri nodrošinātu taisnīgas produktu cenas, ņemot vērā gan ražošanas resursu izmaksas, gan cenas patērētājiem, lai nodrošinātu taisnīgu pievienotās vērtības sadali visā nozares pievienotās vērtības ķēdē, un vienlaikus nepieļautu ražošanas koncentrāciju un intensifikāciju un garantētu ikvienas dalībvalsts tiesības audzēt, ražot un aizsargāt tās uztursuverenitāti;
72. uzsver, ka visās dalībvalstīs un reģionos ir jāstiprina un jāattīsta diversificēta rūpnieciskā bāze, ņemot vērā reģionālās īpatnības, jo tas ir būtiski, lai garantētu augstu nodarbinātības, saimnieciskās darbības un attīstības līmeni;
73. aicina Eiropas Komisiju izvērtēt problēmu saistībā ar rūpnieciskās ražošanas pārcelšanu globālajās vērtības ķēdēs un ierosināt, ka jāaizliedz ES finansējuma izmantošana ražošanas pārcelšanai uz trešām valstīm, lai dalībvalstīs saglabātu darbvietas rūpniecībā;
74. noraida Eiropas enerģētikas savienību, kas ir lielāko Eiropas monopolu, kuri darbojas šajā nozarē, interesēs veidots projekts; prasa, lai šajā stratēģiskajā nozarē tiktu īstenota publiska kontrole, jo plānošana un enerģētikas nozares publiska un demokrātiska kontrole cita starpā ir vajadzīga energoefektivitātes uzlabošanai un energoavotu dažādošanas, atjaunojamās enerģijas attīstības, katras valsts iekšējā potenciāla ilgtspējīgas izmantošanas un piegādes drošības nodrošināšanai; uzsver, ka ir jāierosina saistoši ilgtspējas kritēriji attiecībā uz enerģiju un biomasu;
75. atkārtoti norāda, ka enerģija ir sabiedriska labums un ka patērētāju interesēs būtu jānodrošina vienlīdzīga piekļuve enerģijai par pieņemamām enerģijas cenām; uzsver, ka ES būtu jāpievērš cieša uzmanība enerģētiskās nabadzības jautājumam, jo tā skar gandrīz 11 % ES iedzīvotāju; šajā sakarībā mudina Komisiju turpmākajos tiesību aktu priekšlikumos prioritāti piešķirt pasākumiem enerģētiskās nabadzības mazināšanai un līdz 2017. gada vidum iesniegt rīcības plānu;
76. uzskata, ka enerģētikas pārkārtošanas rezultātā būtu jāiegūst efektīvāka, pārredzamāka, ilgtspējīgāka, decentralizētāka un demokrātiskāka enerģētikas sistēma, kura balstītos uz atjaunojamajiem energoresursiem un no kuras iegūtu visa sabiedrība kopumā, vienlaikus aizsargājot visneaizsargātākās personas un nodrošinot, ka tām ir pieejami ieguvumi no energoefektivitātes pasākumiem un atjaunojamās enerģijas;
77. atkārtoti pauž Parlamenta prasību 2030. gadam noteikt saistošu mērķi attiecībā uz

atjaunojamās enerģijas patēriņa daļu 30 % apmērā un enerģijas ietaupījumiem 40 % apmērā; tāpēc prasa Komisijai to ņemt vērā gaidāmajā Atjaunojamo energoresursu un Energoefektivitātes direktīvu pārskatīšanā un sarunās par direktīvām veicināt šos saistošos mērķus; turklāt aicina Komisiju ierosināt saistošus ilgtspējas kritērijus attiecībā uz enerģiju un biomasu;

78. Īpaši aicina Eiropas Komisiju ierosināt ilgtspējas kritērijus attiecībā uz rūpnieciskajiem produktiem un visās attiecīgajās politikas jomās pilnībā integrēt aprites ekonomiku, ņemot vērā visu produktu aprites ciklu; turklāt uzsver, ka ir pilnībā jāīsteno darbības, kas noteiktas ceļvedī par resursu efektīvu izmantošanu Eiropā, cita starpā pakāpeniski jāatceļ subsīdijas, kuras negatīvi ietekmē vidi; uzskata, ka tirgus pieejas piemērošana aprites ekonomikai kaitē sabiedrības interesēm un ka ir vajadzīga dalībvalstu un sabiedriskās politikas stingra pārskatābildība;
79. noraida dalībvalstīm uzspiestos liberalizācijas modeļus transporta nozarē; prasa, gluži pretēji, tos nekavējoties atsaukt saskaņā ar to, ka ir jāaizsargā sabiedrisko pakalpojumu saistības, pienācīgi ņemot vērā tādas transporta politikas veicināšanu, kurā ievērota dalībvalstu suverenitāte un pašu valstu stratēģiskās pieejas teritoriālajai kohēzijai un valsts attīstībai; prasa veicināt sociālo dialogu starp visiem iesaistītajiem darba ņēmējiem, kā arī sadarbību, kas dotu iespēju valstu transporta tīklu labākai integrācijai un savstarpējai izmantojamībai; uzsver, ka ir jāveicina sabiedriskais transports, kopīgas mobilitātes risinājumi, kā arī iešana kājām un riteņbraukšana, jo īpaši pilsētu teritorijās;
80. mudina Komisiju izvērtēt ES transporta regulējumu un attiecīgā gadījumā to pielāgot digitālajam laikmetam; prasa Komisijai no jauna noteikt dažādu transporta veidu tiesisko regulējumu, lai veicinātu jaunas inovācijas un pakalpojumus mobilitātes un loģistikas jomā, vienlaikus nodrošinot augstus standartus attiecībā uz drošību, darba apstākļiem un patērētāju aizsardzību, kā arī taisnīgu nodokļu sistēmu un kaitīgas ietekmes uz vidi novēršanu;
81. aicina Komisiju veikt pasākumus, kas vajadzīgi transporta nozares dekarbonizācijai;
82. prasa pieņemt vērienīgu plānu ceļu satiksmes negadījumos bojāgājušo skaita samazināšanai, plānā iekļaujot skaidrus samazinājuma mērķus;

Vide

83. uzskata, ka klimata krīzi, kā tas atzīts *IPCC 5.* izvērtējuma ziņojumā, ko pieņēma un apstiprināja *COP 21*, ir izraisījusi cilvēka kaitīga darbība, energoietilpīgas ražošanas sistēmas nepareiza izmantošana un fosilā kurināmā izmantošana un eksploatācija;
84. tāpēc uzsver, ka galvenais risinājums cīņā ar klimata pārmaiņām ir visām iesaistītajām valstīm ievērot savas SEG emisiju samazināšanas saistības atbilstoši to vēsturiskajai atbildībai, un, tā kā nebūtu pieņemami tam izmantot tirgus instrumentus, prasa pārtraukt īstenot kapitālistisku attīstības politiku, jo citādi nav iespējams mainīt ražošanas vai izplatīšanas metodes un patēriņa modeļus;
85. pauž nožēlu par to, ka *COP 21* pieņemtās saistības, no vienas puses, negarantē SEG emisiju samazinājumu — un līdz ar to nenodrošina SEG koncentrācijas atmosfērā samazināšanos līdz līmenim, kas uzskatāms par atbilstošu vidējās temperatūras

pieaugumam par ne vairāk kā 2 °C, — un, no otras puses, nozīmē tādu tirgus mehānismu saglabāšanu un pastiprināšanu, kuri ir dabas un tās resursu piesavināšanās privātiem mērķiem;

86. aizstāv vides aizsardzības politikai iedalītā finansējuma palielināšanu; prasa nozīmīgi palielināt programmai *LIFE* paredzēto finansējumu līdz vismaz 1 % no ES budžeta; noraida ar dzīvotņu un apdraudēto savvaļas sugu aizsardzību saistīto tiesību aktu pavājināšanu; prasa izveidot īpašu finanšu instrumentu, kas būtu paredzēts tīkla *Natura 2000* finansēšanai, un pieņemt saskaņotus pasākumus šā tīkla simbolizēto vērtību aizsardzībai;
87. aicina Eiropas Komisiju klimata un klimata pārmaiņu politiku integrēt visos tās politikas virzienos; pauž nožēlu par Komisijas līdzšinējo ambīciju trūkumu attiecībā uz saistošiem mērķiem;
88. aicina Eiropas Komisiju rīkoties konsekventi un ievērot piesardzības principu, un, īstenojot savas pilnvaras, neierosināt papildu atkāpes attiecībā uz ķīmisko vielu, kaitīgu pesticīdu un endokrīnās sistēmas darbības traucējumus izraisošo vielu izmantošanu, samazināt pakļautību ķīmisko vielu iedarbībai ar ūdens, augsnes, gaisa un pārtikas starpniecību, kas negatīvi ietekmē cilvēka veselību un pasaules vidi, un ierosināt tiesību aktu priekšlikumus šādas iedarbības mazināšanai;

Mieram — pret militārismu un NATO

89. nosoda pastiprināto virzību uz ES militarizāciju; noraida Eiropas Drošības stratēģiju, kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP) un kopējo drošības un aizsardzības politiku (KDAP); prasa izbeigt ES un NATO sadarbību un noraida pašreizējo NATO paplašināšanās politiku; uzstāj, ka ir jālikvidē visas ārvalstu militārās bāzes Eiropā;
90. uzskata, ka ikvienā ES ārpolitikas darbībā ir jāievēro stingri civilas ārpolitikas principi, kas atbilst starptautiskajām tiesībām un tiek piemēroti nediskriminējošā veidā, uzņemoties vadošo lomu diplomātiskā un miermīlīgā konfliktu atrisināšanā, cita starpā īstenojot starpniecības iniciatīvas un atbrūņošanās, demobilizācijas un reintegrācijas (DDR) programmas saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem; uzsver to, cik svarīgi ir centieni stiprināt starptautisko Ieroču tirdzniecības līgumu (*ATT*), uzlabot ES ieroču eksporta kontroles režīmu, atbalstīt KNL režīmu un kodolatbrūņošanos, kā arī atbalstīt nabadzības izskaušanas, humānās palīdzības, ilgtspējīgas ekonomiskās un sociālās attīstības pasākumus un Tūkstošgades attīstības mērķus, kas veicina līdzsvarotas ekonomiskās attiecības, godīgu tirdzniecību un taisnīgu resursu un bagātības sadali ES kaimiņvalstīs un pasaulē;
91. aicina Eiropas Komisiju izpildīt tās apņemšanos sadarboties ar EKP partneriem, īstenojot ANO attīstības mērķus; uzsver, ka darbvietu radīšana ir izšķirīgi svarīgs jautājums lielākās daļas kaimiņvalstu nākotnei; atbalsta īpašas uzmanības pievēršanu jauniešu nodarbināmībai, veicinot mazos un vidējos uzņēmumus; uzsver, ka tam vajadzīga daudzlīmeņu pieeja — no valsts līdz reģionālajam un vietējam līmenim —, kā arī reģionāla, apakšreģionāla un pārrobežu sadarbība, kas spētu mobilizēt ES dalībvalstis, partnervalstis un to vietējās un reģionālās iestādes; prasa realistisku pieeju un programmas, kas sniegtu konkrētus ieguvumus cilvēkiem; aicina Komisiju iesniegt stratēģiju sadarbībai ar kaimiņu kaimiņiem, par kuru tika paziņots saistībā ar

kaimiņattiecību politikas pārskatīšanu;

92. noraida jebkādu ES budžeta izmantošanu militāriem vai civilmilitāriem mērķiem; noraida KDAP izpētes izmēģinājuma projekta īstenošanu, ko kopīgi veic Komisija un EAA un kas cita starpā attiecas uz tālvadības gaisa kuģu sistēmām (*RPAS*); stingri iebilst, ka jebkāds finansējums no pamatprogrammas “Apvārsnis 2020” līdzekļiem vai ES budžeta kopumā tiek izmantots militāriem, civilmilitāriem vai drošības pētījumiem kopumā un jo īpaši *RPAS* attīstīšanai; aicina Komisiju nodrošināt, ka Savienība pilda savas saistības attiecībā uz nabadzības izskaušanu, ilgtspējīgu attīstību, IAM, ieroču kontroli, KNL režīmu un kodolatbrūņošanu;
 93. aicina Eiropas Komisiju uzlabot izdevumu pārredzamību starptautiskās darbības jomā visos posmos, sākot ar plānošanu un beidzot ar *ex ante* novērtējumu; atkārtoti pauž stingru kritiku par to, ka ārpolitikas un drošības politikas jomā joprojām trūkst parlamentārās kontroles;
 94. atkārtoti apliecina, ka ārlietas ir katras dalībvalsts suverēnā kompetence, un noraida vienbalsīgu ES ārpolitiku; atgādina, ka dalībvalstu ārpolitikā, kas tiek īstenota atsevišķi vai sadarbojoties, ir jāievēro stingri civilas ārpolitikas principi, kas atbilst starptautiskajām tiesībām un tiek piemēroti nediskriminējošā veidā, un ka funkcijas, kuras uzņemas diplomātiskā un miermīlīgā konfliktu atrisināšanā, būtu jāpilda Apvienoto Nāciju Organizācijas paspārnē, savstarpējas partnerības un solidaritātes gaisotnē un ievērojot trešo valstu suverenitāti;
 95. stingri noraida Eiropas aizsardzības tehniskā un rūpnieciskā pamata (*EDTIB*) un militāri rūpnieciskā kompleksa (*MIC*) veicināšanu un atbalstīšanu, kā arī sadarbības aizsardzības jomā paplašināšanu un padziļināšanu; noraida jebkādu ES budžeta izmantošanu militāriem vai civilmilitāriem mērķiem; prasa īstenot patiesu miera, solidaritātes un vienlīdzības politiku, kuras mērķis ir ieroču kontrole, pilnīga atbrūošanās, jo īpaši kodolatbrūošanās, un ES demilitarizācija;
 96. pauž dziļas bažas par to, ka daudzas valdības pat neievēro saistības, ko tās uzņēmušās valsts, ES un starptautiskā līmenī attiecībā uz ieroču eksportu; prasa izbeigt ES ieroču tirdzniecību un ieroču un militārā aprīkojuma eksportu uz konflikta zonām;
-
97. aicina Komisiju pārskatīt savu darba programmu saskaņā ar Parlamenta rezolūciju;
 98. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei un Komisijai, kā arī dalībvalstu valdībām un parlamentiem.